
Het Woord van de Gerechtigheid

Nummer 185, september, oktober 2023

“Want ieder die nog van melk leeft, is onervaren in het woord van de gerechtigheid (St. vert.): hij is nog een kind” (Hebr. 5:13). Het “woord van de gerechtigheid” staat in contrast tot “de eerste beginselen van de uitspraken van God” (Hebr. 5:12). Het “woord van de gerechtigheid” duidt daarom op diepere waarheden waarin God handelt op basis van Zijn gerechtigheid met ons.

Het Woord van de Gerechtigheid wil een bijdrage leveren om christenen vertrouwd te maken met de “vaste spijs” (Hebr. 5:14) van het woord van God om geestelijke volwassenheid mogelijk te maken. Bijbelse waarheden die nauwelijks worden onderwezen en van cruciaal belang zijn om “het einddoel van het geloof” (1 Petr. 1:9) te bereiken, zullen in het bijzonder onderwerp van aandacht zijn.

Het Woord van de Gerechtigheid wordt geredigeerd door Roel Velema
e-mail: roel@velemaweb.nl
weblog: <http://velemaweb.nl>

De Leerschool van de Verhoogde Christus

De vier geestelijke schoolklassen van het leven in Christus

Deel 14

De derde klas

Wie ben ik?

Kernwoorden van de leerstof: *ik, ego, eenheid, verantwoordelijkheid, genade, natuur, zuiver oog*

Van jongemannen naar vaders

“**Ik** ben met Christus gekruisigd; en niet meer **ik** leef, maar Christus leeft in **mij**; en voor zover **ik** nu in het vlees leef, leef **ik** door het geloof in de Zoon van God, Die **mij** heeft liefgehad en Zichzelf voor **mij** heeft overgegeven” (Gal. 2:20).

“Want **u** bent gestorven en uw leven is met Christus verborgen in God” (Kol. 3:3).

“Wie ben ik?” Tegenwoordig zal een christen zeggen: “Mijn identiteit is in Christus.” Vroeger werd meer nadruk gelegd op de noodzaak van een “nieuw hart”. Beide hebben echter een prima Bijbelse basis. Ze laten zien waar de kern van een christen ligt.

Identiteit heeft te maken met het beeld dat iemand van zichzelf heeft. We kennen identiteit op verschillende niveaus. Zo is er persoonlijke, genetische, sociale, maatschappelijke en nationale identiteit. We hebben een ID-kaart. We hebben een identiteit door geboorte, maar ook door een vaardigheid in bijvoorbeeld beroep of sport. Een goede timmerman doet niet zo maar timmerwerk, maar door zijn kunde zegt hij: “Ik *ben* een timmerman.” De timmerman heeft zich met zijn beroep geïdentificeerd. Zijn beroep is een deel van hemzelf geworden.

Een christen kan bijvoorbeeld een evangelist, voorganger of zendeling zijn, maar dat is niet zijn diepste identiteit. Wat is dan wel de diepste identiteit van een christen?

Wanneer Paulus zegt: “*Met Christus ben ik gekruisigd*” (Gal. 2:20), dan verbindt hij zijn “ik”, zijn diepste identiteit, met zijn medekruisiging met Christus. Om die verbondenheid te begrijpen, is het van belang om Galaten 2:20 goed te begrijpen. Wat Johannes 3:16 is voor de onverloste mens, is Galaten 2:20 voor de verlost mens.

Wat stierf er dan?

Toen ik MET Christus werd gekruisigd, wat stierf er toen? In Zijn lichaam zijn wij MET Hem gekruisigd, gestorven en opgestaan. Maar wat stierf er dan in ons? Mijn geest, mijn ziel, mijn lichaam of een combinatie hiervan? Het antwoord is dat onze dood vond plaats in onze geest, niet in onze ziel of lichaam. Ons psychische en fysieke leven bleven buiten beeld. Onze kruisiging was voor de Heer wel een lichamelijke kruisiging, maar niet voor ons. Onze dood vond plaats met betrekking tot onze geest. Ik, als oude mens, stierf. De oude mens, dat wil zeggen de verbinding tussen mijn menselijke geest met de geest van de boze, verdween **letterlijk** uit ons leven. Het is van groot belang om te zien dat onze diepste identiteit in onze geest ligt, omdat onze wedergeboorte een geestelijke vernieuwing is, een overgang van de oude mens naar de nieuwe mens. **De nieuwe mens is daarom de mens die ik als christen in diepste wezen ben.**

In de geest vond onze kruisiging plaats en daar plaatst Paulus zijn “ik”. Ik, als oude mens, was een hechting met de boze die mij tot een slaaf van de zonde maakte. Die band werd bij onze kruisiging met Christus voorgoed verbroken. Ons medesterven is een geweldig feit. Het brengt mijn oude “ik” buiten beeld.

Onze dood met Christus is revolutionair, want dat betekent dat God geen enkele verwachting meer heeft van ons. Onze dood met Christus laat zien dat God met de huidige onverloste mensheid niets anders kan dan het te kruisigen, te laten sterven en te begraven. In Zijn genade begint God dan opnieuw vanuit die dood naar een leven in Zijn opstanding.

Paulus stopt niet bij onze dood en begrafenissen met Christus, want in onze opstanding met Hem wordt onze geest opnieuw verenigd tot één geest, maar nu met de Geest van God (1 Kor. 6:17).

De menselijke geest is altijd een verenigde geest. In onze onverloste staat was onze geest verenigd met de geest van de boze en in onze dood met Christus werd deze verbinding verbroken. In onze opstanding met Christus wordt onze geest verbonden met Gods Geest en zijn we vanuit Adam overgegaan “in Christus”. Wij zijn daarom altijd slaven of dienstknechten van iemand, van de boze of van Christus. Onze geest kan maar met één andere geest zijn verbonden. Alleen bij de wedergeboorte wisselt de binding met een andere geest. Wij zijn “in Adam” of we zijn “in Christus”. Er bestaat daarom geen onafhankelijke ik die zijn eigen weg gaat, al wil de duivel ons dit doen geloven. We leven altijd gebonden, in slavernij of in de gebonden vrijheid van Christus.

Hierin verschilt de tweede klas van de derde klas. In de eerste en tweede klas zien we onszelf als een persoon die naast en met God een relatie wil aangaan. God is er voor ons in Zijn volbracht werk. In de derde klas begint het besef dat er een vereniging is tussen mijn geest en Gods Geest. **Mijn ik is een verenigde ik met Christus.** Zoals Christus één was met de Vader en toch te onderscheiden, zijn wij dat ook met betrekking tot Christus. Ik loop niet langer als een discipel *achter* Jezus aan, maar zie mezelf *als een deel van* Hem.

We kunnen daarom zeggen: **ik ben (als onverlost mens, de ongelovige) de oude mens, en ik ben (als verlost mens, de gelovige) de nieuwe mens.**

De identiteit van Jezus

Wat was de diepste identiteit van Jezus? Jezus vroeg zijn discipelen: “*Wie zegt u dat ik ben?*” Petrus antwoordde: “*U bent de Christus, de Zoon van de levende God*” (Matt. 16:16). De diepste identiteit van Jezus was dat Hij de Zoon van de levende God was. Zo is ook de diepste identiteit van een christen dat hij of zij een kind en een zoon is van de levende God. Ieder christen, man of vrouw, is een zoon van God, en zoonschap impliceert een erfenis.

“Want het voegde Hem, om wie en door wie alle dingen bestaan, dat Hij, om vele zonen tot heerlijkheid te brengen, de Leidsman van hun behoudenis door lijden heen zou volmaken” (Hebr. 2:10 NBG).

Door ons behoud maken wij deel uit van de koninklijke familie van God. Gods doel was dat Hij veel zonen zou krijgen. Christus, de eniggeboren Zoon van God, wordt daarmee “*de Eerstgeborene zou zijn onder vele broeders*” (Rom. 8:29). Natuurlijk blijft er altijd het verschil tussen de ongeschapen Zoon van God die de Eerstgeborene is geworden van een nieuwe schepping van vele medebroeders. **Kindschap en zoonschap bepalen onze diepste identiteit.** Wij zijn kinderen van God geworden door onze geestelijke wedergeboorte. Wie een kind is, is een zoon en wie een zoon is, is een kind, Zoonschap is in het bijzonder verbonden met een erfenis. Daarom spreekt Paulus ook van “de verwachting van het zoonschap” (Rom. 8:23), onze erfenis samen met de verlossing van ons lichaam. We verwachten niet ons kindschap, want dat bezitten we al.

De Wijnstok en de ranken

De vereniging van de Heilige Geest met onze geest is als die van de Wijnstok en de ranken (Joh. 15:5). Dit is geen poëzie of alleen maar stichtelijke woorden. Het gaat veel en veel dieper, omdat het een eeuwige dimensie heeft. Eén Wijnstok betekent één Persoon, die uitgroeit in ontelbare unieke ranken met individuele kenmerken. De Zoon van God, als Zaad (enkelvoud!) van Abraham, groeit op in ons allen. Een ieder van ons is een bijzondere uitdrukking van Christus, maar allen zijn we uit dat Ene Zaad, Gods Zoon.

Zoals de ranken organisch zijn verbonden met de Wijnstok, zo zijn wij organisch verbonden met Christus. Dit gaat veel dieper dan in discipelschap om de Rabbi te volgen of Christus te zien als een aparte entiteit in ons. Wij zijn een deel van Christus, wij zijn de Wijnstok in de vorm van ranken. De Wijnstok is meer dan de stam, het is de *hele* plant. Hij leeft Zijn leven *als* mij. Het is niet meer ik, maar Christus en toch leef ik. Christus is mijn diepste identiteit, maar toch ben ik er ook volledig. Christus en ik zijn als twee zijden van één medaille. Christus en ik zijn één, maar toch te onderscheiden. Ik ben omdat HIJ IS. Ik ben het licht van de wereld, omdat Hij het Licht van de wereld is. We zijn twee, maar toch één. Jezus en Zijn Vader waren twee en toch één (Joh. 10:30). Dat is een “eenheid-dualiteit” waarin wij leven. Galaten 2:20 is een vierdimensionale waarheid die we alleen maar driedimensionaal kunnen uitdrukken. We kennen geen dualiteit want we zijn één. Tegelijk zijn we menselijk en dat betekent dat Christus en ik zijn gehecht (1 Kor. 6:17). Hij is mijn andere helft. Het zijn geen twee geesten aan elkaar die geen interactie hebben, maar het is de vervulling van alles wie ik ben door Hem.

Christus is voor ons geworden door alles wat we door de goddelijke natuur hebben ontvangen. Daar streven we niet naar, daar leven we uit. Galaten 2:20 is niet een hoog doel, maar ons uitgangspunt.

De rank leeft door de verbinding met de Wijnstok. De rank op zichzelf, los van de stam, is ten dode opgeschreven. Mijn diepste identiteit kent daarom twee kanten. Als rank bezit ik de volheid van God, ben ik een zoon van God, maar ik bezit niets in mijzelf. Wij hebben onze identiteit in Hem, door Hem en als Hem, *“want in Hem leven wij, bewegen wij ons en bestaan wij”* (Hand. 17:28). Christus is de schat die in ons woont. Deze schat is de *“goede schat van het hart”* (Lukas 6:45), Christus is die door de vernieuwing van mijn geest mijn leven geworden. Wij leven in Hem. Hij leeft in mijn aarden kruik, in mijn menselijke opmaak van ziel en lichaam, dat is mijn vlees.

Enerzijds zijn we in Christus gezegend met ALLE geestelijke zegen in Christus (Ef. 1:3). Wij zijn rijk in de Geest en hebben de volheid verkregen in Hem. Dit besef is er niet meteen wanneer wij tot geloof zijn gekomen. Groei in genade is daarom groei in deze kennis van Christus! Dit gaat dus veel verder van rechtvaardiging en het weten dat je zonden zijn vergeven. Dit besef was er ook niet toen Israel uit Egypte trok. Maar de dag komt, vanaf de Jordaan met het oog op het beloofde land, dat *“zij die van het huis van Jacob zijn, hun bezittingen weer in bezit nemen”* (Obadja 1:17).

De vrucht van de Wijnstok is de vrucht van de Geest. Vrucht verschijnt. Kijk daarom niet op het verschijnen van de vrucht, maar wees de vrucht. Licht kijkt nooit op zichzelf; anderen zien het licht.

Arm van geest

“Zalig zijn de armen van geest, want van hen is het Koninkrijk der hemelen” (Matt. 5:3).

“Als bedroefden, maar toch steeds blij; als armen, maar die toch velen rijk maken; als mensen die niets hebben en toch alles bezitten” (2 Kor. 6:10).

“Want in Hem woont heel de volheid van de Godheid lichamenlijk. En u bent volmaakt geworden in Hem, Die het Hoofd is van iedere overheid en macht” (Kol. 2:9,10).

“Maar wij hebben deze schat in aarden kruiken, opdat de alles overtreffende kracht van God zou zijn en niet uit ons” (2 Kor. 4:7).

We bezitten alles, maar hebben niets. We zijn arm, maar maken velen rijk. We hebben niets in onszelf, maar alles in Hem. We hebben de grootst mogelijke identiteit in Hem als zoon van God, maar het is een identiteit waarin persoonlijke roem is uitgesloten. We roemen niet in wat we buiten Christus om bezitten, maar in Wie we door genade zijn. We zijn geest, hebben een ziel en wonen in een lichaam. *“Arm van geest”* betekent niets anders dan *“ik leef niet meer, maar Christus leeft in mij”* (Gal. 2:20). Wie arm van geest is, komt met lege handen bij de Christus, opdat Hij ze vult. Het is de grond waarop geloof, hoop en liefde groeien. De arme van geest weet dat de Vader die in hem blijft, de werken doet (Joh. 14:10).

“Ik immers ben de minste van de apostelen, die niet waard ben een apostel genoemd te worden, omdat ik de gemeente van God vervolgd heb. Maar door de genade van God ben ik wat ik ben, en Zijn genade voor mij is niet tevergeefs geweest. Integendeel, ik heb mij meer ingespannen dan zij allen; niet ik echter, maar de genade van God, die met mij is. Of ik het dan ben of zij, zó prediken wij en zó hebt u geloofd” (1 Kor. 15:9-11).

In mijzelf ben ik niets, maar door de genade van God zijn we wat we zijn. Er is verschil in genadegaven en de mate van talenten die God een ieder toebedeeld. Paulus noemde zich een slaaf van Christus en aan slaven worden verschillende talenten toevertrouwd.

“Opdat, evenals de zonde geregeerd heeft tot de dood, zo ook de genade zou regeren door gerechtigheid tot het eeuwige leven, door Jezus Christus, onze Heere” (Rom. 5:21).

“En er was een zekere discipel in Damascus van wie de naam Ananias was; en de Heere zei tegen hem in een visioen: Ananias! En hij zei: Zie, hier ben ik, Heere” (Hand. 9:10).

Hoewel ze broers in Christus waren, was er een groot verschil in het zichtbare tussen Paulus en Ananias. Paulus' werkterrein was het Romeinse Rijk, terwijl de Bijbel Ananias beperkt tot Damascus (Hand. 9:10). Paulus werd door God geroepen als een uitverkoren werktuig (Hand. 9:15). Hij had een enorme kennis van het Jodendom en hij schreef een groot deel van het Nieuwe Testament. Met Ananias had God echter een andere weg.

Paulus heette vóór zijn bekering Saulus (Hand. 7:58). De Latijnse naam Paulus betekent 'klein' of 'gering'. Hij had de gemeente van God vervolgd en noemde zichzelf *“verreweg de geringste van alle heiligen”* (Ef. 3:8). Dan zien we Ananias geestelijk naast Paulus, omdat Ananias (de Griekse vorm van de Hebreeuwse naam 'Chananja') betekent 'Jahwè is genadig'.

Wanneer de genade heerst, is het niet van belang of we een Paulus of een Ananias zijn, omdat Christus door genade het beeld vult en het niet meer mijn ik is, maar Christus (Gal. 2:20). We vergelijken onszelf daarom niet met anderen. Beide mannen wandelden door dezelfde inwonende Geest die Zich uitdrukte in hun unieke menselijke vorm. Elk leven is voor God een uniek voorrecht en manifestatie omdat Christus in al Zijn volheid zijn of haar leven is.

Wanneer Christus kiest om in ons te leven op een onopgemerkte, verborgen en zelfs onbegrepen en verworpen manier, zonder uitzonderlijke natuurlijke gaven, dan is dat heerlijkheid van God. De Heer openbaart zich dan in ons in het nadrukkelijke besef dat we niets in onszelf hebben (vgl. Matt. 5:3; Joh. 15:5b). We wandelen dan in de identiteit van Zijn overweldigende volheid door Gods Geest die verenigd is met onze geest (Kol. 2:9,10; 1 Kor. 6:17).

Er is dan geen reden om bezorgd te zijn over de bediening van Christus in ons leven. Wanneer we ons leven niet tellen, zullen wij ook wandelen in de wegen die Hij heeft voorbereid (Ef. 2:10). 'Dingen' zijn nooit ons doel in de bediening. De Geest van God is gekomen om het leven van Christus te reproduceren in de levens van mensen. We beginnen de tweede klas met de gedachte om discipelen te reproduceren. Nu zien we dat alles veel meer inwendig is. Dat is de verdieping vanaf de Jordaan.

Twee als één

Twee als één is de basis van gemeenschap met God. Een zwakke schaduw daarvan kunnen we in het huwelijk zien. Wij zijn niet 'één als één' maar 'twee als één'. Ik spreek met de Heer en Hij spreekt met mij. Hij is "mijn andere helft". Ik word nooit Christus Zelf, maar Hij leeft wel ALS mij. De Heer kan me vertellen wat te doen en wat niet te doen.

Het leven in onze vereniging met Christus is een paradox, de paradox van twee als één. We zijn twee, maar we leven als één (vgl. Gal. 2:20; Joh. 10:30; 17:21). De voortdurende gemeenschap is het innerlijke kennen van Hem in ons. Dit zien we ook in het Hebreeuwse woord *echad* dat een samengesteld eenheid uitdrukt. Ons leven bestaat daarom uit voortdurende stappen in het geloof totdat het een gewoonte in ons leven is geworden. Dit geloof is ZIJN geloof en daarom kunnen we Galaten 2:20 het beste vertalen met: *"En voor zover ik nu nog in het vlees leef, leef ik door het geloof VAN de Zoon van God, die mij heeft liefgehad en Zich voor mij heeft overgegeven."*

Grammaticaal is er geen bezwaar om te zeggen: *"door het geloof VAN de Zoon van God"*, omdat het geloof in Galaten 2:20 zijn oorsprong heeft in de Zoon van God. Het heeft zelfs de voorkeur, want het geeft antwoord op de vraag of geloof iets is wat we zelf moeten produceren of een gave is in Christus.

Wanneer we spreken over de "ik" van een christen, dan spreken we over **een "ik" in vereniging met Christus**, met Hem als Centrum. We kunnen dan zeggen dat **Christus + "ik" = "ik"**. We kunnen ook zeggen dat Christus de "IK BEN" is. Jezus zegt: *"IK BEN het licht van de wereld"* (Joh. 8:12), ieder kind van God is ook het licht van de wereld (Matt. 5:14), omdat **Christus + "ik" = "ik"**. Dan geldt ook dat **IK BEN (Christus) + "ik" = "ik ben"**. 'Ik ben' vanwege IK BEN. Ik ben omdat Hij is. "IK BEN" impliceert "ik ben":

"IK BEN" het licht van de wereld ... "ik ben" het licht van de wereld.

"IK BEN" het zout van de wereld ... "ik ben" het zout van de wereld.

Gods diepste naam is "IK BEN, die IK BEN" (Ex. 3:14). Daarom laten al de "IK BEN"-uitspraken van Jezus in het Johannesevangelie Zijn goddelijkheid zien. Dit is wat we zien rond de Jordaan.

"Maar uit Hem bent u in Christus Jezus, Die voor ons is geworden wijsheid van God en gerechtigheid, heiliging en verlossing" (1 Kor. 1:30)

Als Hij onze Rechvaardigmaker, Heiligmaker en Verlosser zou zijn, is dit vers gemakkelijk te begrijpen. *Maar dit vers zegt niet dat Hij deze dingen doet, maar dat Hij Zelf dit alles is geworden voor ons.* Paulus gebruikt abstracte zelfstandige naamwoorden. Christus is deze dingen. Christus in ons voldoet aan elke eis van God, in elke situatie. In Christus, in onze eenheid in Hem, is Hij onze heiligheid en is Hij onze wijsheid, omdat wij de gezindheid van Christus hebben (1 Kor. 2:16).

"Want Hem Die geen zonde gekend heeft, heeft Hij voor ons tot zonde gemaakt, opdat wij zouden worden gerechtigheid van God in Hem" (2 Kor. 5:21).

Wat zo opmerkelijk is in dit vers, is dat Paulus niet zegt dat gerechtigheid wordt gegeven, ontvangen of worden nagestreefd. We zijn het geworden, zoals 1 Korinthiërs 1:30 ook zegt. God identificeert ons met de gerechtigheid van God, als *wat we zijn*. Gods naam is "IK BEN" niet "Ik

heb". Wijsheid, gerechtigheid, heiliging en verlossing zijn daarom ons deel omdat we Christus ontvangen die dit alles IS. Dat is een diepe gedachte. In de ogen van God ziet de Vader alleen Christus, niet 'dingen' of theologische begrippen. Het christelijke leven is Christus. Wedergeboorte is geen ding, maar Christus die mijn leven is geworden.

"Jezus zei tegen hem: Ik ben de Weg, de Waarheid en het Leven. Niemand komt tot de Vader dan door Mij" (Joh. 14:6).

Jezus zegt niet dat hij de weg tot iets is. Hij is niet de weg naar de waarheid en het leven, maar Hij is dit alles Zelf. Zo is Christus ook niet de weg tot de gerechtigheid, maar gerechtigheid Zelf. Is daarom onze heiliging iets op zichzelf of is het Christus? Christus heeft ons geen gerechtigheid gegeven. Hij IS onze gerechtigheid en heiliging. Zo is ook Christus onze verlossing en wijsheid. Maar als Christus onze wijsheid is, waarom moeten we dan nog om wijsheid bidden (Jak. 1:5)? Het antwoord is eenvoudig want het volgende vers spreekt over het bidden in geloof. Dat woord van het geloof maakt levend wat we zijn als Hem. De beste weg om daarom te groeien in onze bewustzijn wie we zijn in Hem, is door ons woord van geloof. Daarom groeien we van volwassenheid naar volwassenheid, maar van geloof tot geloof. Geloof is de sleutel, want door het geloof kan Christus praktisch in de mens werken.

"Want ZOALS Hij is, zijn ook wij in deze wereld" (1 Joh. 4:17B).

Wij zijn zoals Hij is. "HIJ IS" impliceert "ik ben". "IK BEN" en daarom "ben jij geworden" wie Ik ben geworden ALS jou. Daarom kunnen we ook zeggen:

"IK BEN" wijsheid ... "ik ben" wijsheid geworden (1 Kor. 1:30).

"IK BEN" rechtvaardigheid ... "ik ben" rechtvaardigheid geworden (1 Kor. 1:30).

"IK BEN" heiliging ... "ik ben" heiliging geworden (1 Kor. 1:30).

"IK BEN" verlossing ... "ik ben" verlossing geworden (1 Kor. 1:30).

Eén natuur in Christus

We kunnen als christen niet tegelijk een rechtvaardige en zondige natuur hebben. Daarom is het een natuurlijke zaak de zonde af te leggen, want de zonde is geen deel van onze natuur. We zijn dood voor de zonde. Daarom had Luther ongelijk toen hij zei dat we tegelijk zondaar en rechtvaardig zijn. Wij WAREN zondaren, omdat nu een nieuw hart en een nieuwe geest hebben (vgl. Ezech. 36:27; Rom. 5:8).

In Johannes 8 zei Jezus tot de Farizeeën: "

"U doet de werken van uw vader ... U bent uit uw vader de duivel, en wilt de begeerten van uw vader doen ..." (Joh. 8:41,44).

Daarentegen zei Jezus: *"Voorwaar, voorwaar, ik zeg u: De Zoon kan niets van Zichzelf doen, als Hij dat niet de Vader ziet doen, want al wat Deze doet, dat doet ook de Zoon op dezelfde wijze"* (Joh. 5:19).

Uit deze bijbelgedeelten zien we het contrast tussen de "natuur van de boze" (Ef. 2:3) en de "goddelijke natuur" (2 Petr. 1:4). Hoewel de Bijbel spreekt van de "menselijke natuur" (Jac. 3:7), en de "goddelijke natuur" (2 Petr. 1:4), hebben wij toch in essentie één natuur. De verklaring is als volgt. Zowel in 2 Petrus 1:4 en Jacobus 3:7 is het Griekse woord voor natuur 'physis'. Het woord kent verschillende nuances, maar de basisbetekenis is "geboorte, afkomst" (vgl. Gal. 2:15; Rom.

2:27). De tweede betekenis is “karakter” (Ef. 2:3; 2 Petr. 1:4). De derde betekenis is “natuurwet” (Rom. 2:14; 2 Petr. 1:4) en de vierde betekenis verwijst naar wat cultureel is bepaald (1 Kor. 11:14). De vijfde betekenis is “scheepsel, soort”. Jacobus 3:7 past bij deze laatste betekenis, van het dierlijke scheepsel dat wordt onderworpen aan het menselijke scheepsel. Daarom kunnen we zeggen dat een christen één natuur heeft, de goddelijke natuur waaraan we deelhebben door de eenheid van onze geest en Gods Geest (1 Kor. 16:7). Onze container, ons vat, ons vlees, is echter van het menselijke soort, onze menselijke vorm. *Ik ben geest, heb een ziel en woon in een lichaam.*

Wanneer we beginnen te zien dat gebeurtenissen rond de Jordaan veel dieper gaan dan het leven als discipel vanaf onze bekering, dan komt er een ongekende rust over ons. Daarvan spreekt Hebreëën 4:8-10:

“Want als Jozua hen al in de rust gebracht had, zou God daarna niet gesproken hebben over een andere dag. Er blijft dus nog een sabbatsrust over voor het volk van God, want wie Zijn rust binnengegaan is, die heeft zelf ook van zijn werken gerust, zoals God van de Zijne.”

Deze rust is de rust van het beloofde land, dat zowel een huidige als een toekomstige toepassing heeft. Wanneer de genade in dit leven als koning *heerst* (Rom. 5:17,21), zullen we in de toekomst openlijk met Hem als koningen *heersen*.

De heerschappij van de genade

“opdat, evenals de zonde geregeerd heeft tot de dood, zo ook de genade zou regeren door gerechtigheid tot het eeuwige leven, door Jezus Christus, onze Heere” (Rom. 5:21).

We beginnen allemaal ons christelijke leven in de woestijn van de wet. De wet is uiterlijk en we zijn gewend om zaken uiterlijk aan te pakken. We vergaren alle informatie om zo succesvol mogelijk te zijn. En zoals dat in ons natuurlijke leven kan werken, passen we dat ook toe op ons geestelijke leven. Dat lijkt de goede weg te zijn, omdat Jezus ons aanspoort om de Schriften te kennen en ons ten dienste van God te stellen. Maar God wil een diepere weg met ons gaan, zoals Hij dat ook met Job deed. Paulus zei dat de wet een schoolmeester was om ons tot Christus te brengen en dat is wat er rond de Bijbel gebeurt. God wil ons tot het punt brengen dat de wet geen maatstaf is voor ons leven, omdat we voor de wet zijn gestorven. Onze wet is de Wet van Christus, het leven van Christus Zelf. Dit wil zeggen dat ik leef als:

“ik ben” = IK BEN (Christus) + “ik”.

Wat een rust, wat een vrede! Niet langer een uiterlijke wet die mij veroordeelt omdat ik die toch niet kan volbrengen.

Eenheid en verborgenheid

Galaten 2:20 zegt ons dat we leven door het leven van een Ander, namelijk de Zoon van God. Door dit leven vinden we onze veiligheid en zoonschap, door een eenheid tussen Christus en onszelf. We zijn veilig omdat we zijn gestorven en ons leven met Christus verborgen is in God (Col. 3:3). Dit geeft ons de diepste vrede over wie we zijn, over alle uiterlijke en innerlijke zaken van het dagelijks leven. Daarbij gaat het om het besef wie we zijn, niet wat we doen. Wat we doen komt voort uit wie we zijn. We staan in Wie we leven, in Christus die ALS ons leeft.

Waar ligt de verantwoordelijkheid?

Na het voorgaande kan de vraag rijzen: “Als we in een twee-eenheid leven in de geest met Christus (1 Kor. 6:17), hebben we dan een aparte eigen verantwoordelijkheid?” Velen vinden deze vraag onzin omdat zij zichzelf en Christus nog als aparte entiteiten zijn. Christus heeft dan Zijn verantwoordelijkheid en wij hebben onze verantwoordelijkheid. Rond de Jordaan zien we ons niet langer als naast God in wie we zijn, behalve dat Hij de Schepper is en wij het schepsel. We zien nu dat onze verantwoordelijkheid Zijn verantwoordelijkheid is en andersom. We maken geen onderscheid tussen Zijn en mijn verantwoordelijkheid. Wij leven en bewegen ons in Hem (Hand. 17:28). Mijn rekenschap is daarom gebaseerd op het leven dat ik leef door het geloof in de Zoon van God. Er moet een tijd komen dat het dualisme verdwijnt uit ons leven en we zien dat het nooit heeft bestaan. Vanaf onze wedergeboorte zijn we ranken aan de Wijnstok. Wij zijn de Wijnstok in de vorm van ranken. We zijn een deel van Hem en daarom is de verantwoordelijkheid van het lid zich niet los te zien van de verantwoordelijkheid van het Hoofd. Maar zo beginnen we ons leven in Christus niet. We leven allemaal door het dualisme van de wet die zegt: “*Doe dit en je zal leven*” (Lev. 18:5; Rom. 10:5; Gal. 3:12) Jezus zegt echter dat wij zonder Hem niets kunnen doen (Joh. 15:5). *De geweldige boodschap van het evangelie is daarom niet “ik moet zijn” maar “Ik ben”! Ik hoef niet het licht van de wereld te zijn, maar ik BEN het licht van de wereld!*

Door onze dood met Hem rust nu alle verantwoordelijkheid en genade bij Hem, want dood is zwakte in haar uiterste vorm, waarbij wij geen verantwoordelijkheid meer voor ons leven kunnen nemen. Dood is dood en bij God rust dan de volgende stap. Dit leidt tot een nieuwe vorm van verantwoordelijkheid. **Mijn verantwoordelijkheid, ‘my responsibility’, zoals het Engels zegt, wordt dan ‘my response to His ability’ en dat is altijd een leven in geloof.** Mijn verantwoordelijkheid is te leven uit geloof en dat geloof is het geloof VAN de Zoon van God. Zolang we denken een eigen verantwoordelijkheid te hebben, zijn we nog niet aan het einde van onszelf gekomen, want Jezus zegt dat we zonder Hem NIETS kunnen doen (Joh. 15:5). Dan bevinden we ons nog in Romeinen 7, waar we denken een schijnbaar onafhankelijke ik naast Christus te hebben om het schip mede te besturen. Wanneer het schip dan op de klippen loopt, is dat onze eigen verantwoordelijkheid. Mijn verantwoordelijkheid is door het geloof in Hem te blijven.

In feite hebben we maar één verantwoordelijkheid, namelijk ons vermogen om te kiezen in geloof. Mijn verantwoordelijkheid is te herkennen wie ik werkelijk ben, wat Christus over mij zegt. Dit alles wordt gegeven als geestelijke openbaring waar Paulus ook om bad voor de gelovigen (Efez. 1:15-23), op basis van onze gehoorzaamheid door het geloof. Wanneer alles grijs is in ons leven, hebben we nog steeds Christus als schijnend licht in ons en als ons! Onze keuzes hebben altijd gevolgen en wat wij omarmen, omarmt ons. Wanneer ik weet dat ik altijd in Hem ben en me nooit anders zie, zullen we Hem tot uitdrukking brengen en vrijmoedigheid hebben op de dag van het oordeel.

Onze verantwoordelijkheid is Zijn leven te leven en dat alleen door geloof. **Door het geloof gaan we het beloofde land binnen.** Dit is het geheimenis van Christus. Christus is mijn beloofde land. Door het geloof kon Kaleb zeggen: “*Laten we meteen optrekken en het bezetten, want we zijn goed in staat om het te overwinnen*” (Num. 13 :30).

Wat een opluchting om te ontdekken dat ik mezelf kan vertrouwen. God is mijn hoeder. Ik ben Zijn verantwoordelijkheid. Wanneer ik nu de illusie heb losgelaten dat ik een aparte entiteit naast Hem ben, heb ik bewust mijn hele wezen in Zijn armen geworpen. Ik ben bevrijd van wat ik voor

ogen zie en Zijn beloften schijnbaar tegenspreken. Wat doet het er toe, het is “*Niet meer mijn ik maar Christus*” Samen zijn we als eenheid verborgen in de Vader. Zo leven wij, zeker te midden van de instabiele wereldorde van deze dagen.

“De lamp van het lichaam is het oog. Indien dan uw oog zuiver is, zal geheel uw lichaam verlicht zijn; maar indien uw oog slecht is, zal geheel uw lichaam duister zijn. Indien nu wat licht in u is, duisternis is, hoe groot is dan de duisternis!” (Matt. 6:22,23).

Om te zien wie we zijn, is een zuiver oog nodig, een oog gericht op één punt. Dat punt is dat onze “ik” een “verenigd ik” is. Zeg daarom niet wat *ik zou moeten* zijn. Dat is een verzoeking om met een verkeerd oog te zien. Vanaf de Jordaan leven we op het niveau dat “ik ben”.

Geloof is de sleutel. Wanneer we in geloof omarmen dat Christus leeft als ons, komt er een dag dat we leven vanuit een **vast innerlijk bewustzijn**. David zegt:

“Standvastig is mijn hart, o God, standvástig is mijn hart! - ik zal zingen en musiceren” (Ps. 57:8 Naardense vert.).

Het is een dag zoals de timmermansleerling een volleerd timmerman wordt. Hij leeft vanuit een standvastig innerlijk bewustzijn dat hij zijn vak verstaat. De leerling leert hoe hij moet zijn. De meester IS de timmerman. In onze standvastigheid leven we dan spontaan uit het bewustzijn dat zoals Hij is, ook wij in deze wereld zijn. Dit vast innerlijk bewustzijn komt tot ons als een openbaring. We kunnen erom vragen door in geloof Galaten 2:20 te omarmen, ook al begrijpen we de volle strekking van dat vers nog niet. God verhoort dat gebed maar al te graag, want het is de climax van ons huidig behoud in onze geestelijke wandel. Bij David ging dit gepaard met een onuitsprekelijke blijdschap (Psalm 51:12; 57:8)!

Studievragen

1. Hoe omschrijf je je identiteit in Christus?
2. Wat verstaan we onder een “verenigd ik”?
3. Wat betekent “twee als één”? Zie de betreffende perikoop.
4. Waarom hebben we in essentie maar één natuur?
5. Hoe kan de genade heersen in mijn leven?
6. Wat is mijn diepste verantwoordelijkheid in dit leven?
7. Wat versta je onder een “vast innerlijk bewustzijn”. Lees Psalm 51:12; 57:8.